

(† Μητροπ. Αντωνίου Μπλούμ)

Ιδού και ένα τρίτο σημείο που αφορά στην αμαρτία: δεν πρέπει να μας παραπλανά η ιδέα ότι υπάρχουν βαριά και ελαφριά αμαρτήματα. Ασφαλώς και δεν πρέπει να τα βάζουμε όλα στο ίδιο σακί. Όμως ακόμη και μία συγγνωστή αμαρτία, αν διαπράττεται με τη θέλησή μας, εν πλήρει συνειδήσει, και έχει προμελετηθεί με κυνισμό, είναι δυνατόν να παρασύρει την ψυχή στον θάνατο.

Στη διάρκεια του πολέμου ήμουν γιατρός. Μια νύχτα μεταφέρουν από το μέτωπο στον τομέα ευθύνης μας έναν αξιωματικό βαριά πληγωμένο, διάτρητο παντού από τις ριπές ενός μυδραλιοβόλου. Θα μπορούσαμε να καθίσουμε με σταυρωμένα χέρια και να περιμένουμε το αναπόφευκτο. Κι όμως ο άνθρωπος αυτός είχε τύχη, καθώς δεν είχε πειραχτεί κανένα από τα ζωτικά του όργανα. Τελικά τον εγχειρήσαμε, τον περιθάλαψαμε και επέζησε. Την ίδια εκείνη νύχτα, με κάλεσαν για έναν άλλο νεαρό στρατιώτη που είχε εμπλακεί σε φασαρία μ' ένα συμφαντάρο του. Ήταν κι οι δύο νηφάλιοι όταν ξεκίνησε ο καυγάς και σε κάποια στιγμή ο ένας τράβηξε μαχαίρι και χτύπησε τον άλλο στον λαιμό, με αποτέλεσμα να του κόψει μία κεντρική αρτηρία. Όταν τον μεταφέραμε στο στρατιωτικό νοσοκομείο, βρισκόταν στα πρόθυρα του θανάτου, είδαμε και πάθαμε να τον επαναφέρουμε στη ζωή... Ένα βαρύ αμάρτημα είναι σαν το μυδραλιοβόλο που προκαλεί θάνατο. Ένα ελαφρύ αμάρτημα είναι σαν το μαχαίρι. Σε σύγκριση μ' ένα βαρύ μυδραλιοβόλο, τί είναι ένα μαχαίρι; Κι όμως, να που και αυτό μπορεί να προκαλέσει τον θάνατο ενός ανθρώπου...

Κάθε φορά που δεχόμαστε με νωχέλεια και αδιαφορία τις αμαρτωλές εκείνες παρορμήσεις, τις ροπές και τις τάσεις που μας έλκουν προς την αμαρτία, τη μικρή συγγνωστή αμαρτία, νιώθουμε αδύναμοι να αντισταθούμε και αρχίζουμε να την καλοπιάνουμε, μέχρι αυτή να εγκατασταθεί μέσα μας για τα καλά. Συγκριτικά, ένα βαρύ αμάρτημα μερικές φορές είναι λιγότερο θανάσιμο. Ένας φονιάς που με καρδιά συντετριμμένη από τη μετάνοια και με φρίκη για την πράξη του εκτίει την ποινή του στη φυλακή, μετατρέποντας τον καιρό της κάθειρξής του σε καιρό θεραπείας, είναι ενδεχομένως σε καλύτερη κατάσταση από χιλιάδες άλλους ανθρώπους που συσσωρεύουν πλήθος μικρών αμαρτιών χωρίς να παρατηρούν ως ποιο βαθμό αυτές τους φθείρουν, τους αφαιρούν κάθε δύναμη αντοχής, κάθε αίσθηση ευθύνης και αξιοπιστίας. Υπ' αυτή την έννοια θα μπορούσαμε να πούμε ότι, ανεξάρτητα από τον τρόπο που διασχίζουμε το ποτάμι της αμαρτίας, ανεξάρτητα από το μέσο που χρησιμοποιούμε για να το διασχίσουμε -πάνω σε βάρκα, από γέφυρα ή κολυμπώντας- έχουμε προσχωρήσει στις τάξεις του εχθρού, έχουμε απεμπολήσει τον αληθινό προορισμό μας, έχουμε με ακρίβεια προδώσει

τους εαυτούς μας, καθώς πάψαμε να είμαστε ολοκληρωμένοι άνθρωποι. Αυτές είναι οι διαφορετικές προσεγγίσεις που οδηγούν στην αμαρτία.

(Antony Bloom, Συνάντηση με το ζωντανό Θεό, εκδ. Εν πλω, σ.54-57)